

Autor: Karel Veliký

V polovině 80. let minulého století se také Itálie stala cílem přistěhovalců, přičemž téměř polovina z nich přicházela z Afriky a Asie. Z Balkánu pak hned na počátku 90. let dorazily první houfy cikánů s rumunskými doklady i bez nich. Pokud v roce 1987 uvádělo v průzkumu o přistěhovalecké otázce 49,7 % italských respondentů, že cizinců je v Itálii už „příliš mnoho“, v roce 1991 je to již 74,5 %! Poprvé se tu hovořilo o „imigrační krizi“, „přílivové vlně“ nebo „invazi“. V té době také vešel v platnost zákon 39/1990 známý pod názvem Legge Martelli (Martelliho zákon) podle vicepremiéra Claudia Martelliho. Nese podnázev „Urgentní úprava politického azylu, vstupu a pobytu občanů třetích zemí a regularizace občanů třetích zemí“. Itálie totiž do té doby uprchlíky ze zemí mimo Evropu vůbec nepřijímala a pro nakládání s nimi neexistovala jasná pravidla. Zato Martelliho zákon je pojímá, stejně jako imigraci vůbec, již jako stálý a samozřejmý jev. Vedle toho, že komplikuje možné vyhoštění, získalo jeho uplatněním legální statut rázem více než čtvrt milionu přistěhovalců, což se pro další masy nelegálních příchozích z „třetích zemí“ stalo jen pobídkou, aby se vydaly na cestu, neboť vyhlídka na jejich brzkou legalizaci se silně zvětšila. 1]

Fronte Nazionale

Za této situace se Franco Giorgio Freda, teprve před pár lety definitivně soudně zproštěný z podílu na atentátu v milánské zemědělské bance (Piazza Fontana, 1969), rozhodl jednat. O zimním slunovratu devadesátého roku zakládá společně s Aldem Gaibou, Enzem Campagnou, Antoniem Sistim a Ferdinandem Albertim politické sdružení Fronte Nazionale (Národní fronta). V lednu organizace vzniká oficiálně. Cíl: ochránit podobu italského národa a bílé rasy, znetvořenou již plutokracií, konzumismem a parlamentarismem, před beztvarem (tj. zrudnou) libertářskou „komunou“ – multietnickou společností. Vedle necelé sedmdesátky řádných členů společenství má Národní fronta, jakožto hnutí, během prvního roku bezmála 3 tisíce čekatelů-kandidátů, militantů a sympatizantů, po celé Itálii, ústředí v Miláně (via Bergamo 12), pobočku ve Veroně a zastoupení v Římě, Turíně, Brescii, ve Ferraře a osmi dalších městech. Činnost je výhradně pedagogická a osvětová: spočívá jednak ve výkladu soudobých jevů a jejich příčin (souvislosti mezi globalizací a imigrací na prvním místě!) prostřednictvím přednášek a tiskovin (časopis *Antibancor*, brožury příslušníků společenství), jednak v kontrapropagandě pomocí letáků, plakátů a nálepek. 2]

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Program Národní fronty zahrnuje:

Efektivní uzavření hranic mimoevropské imigraci.

Okamžité vyhoštění ilegálně (tajně) přistěhovalých mimoevropských cizinců.

Postupné škrtání, až po naprosté zrušení, tzv. „Martelliho zákona“ a repatriace všech přistěhovalých mimoevropských cizinců, jejichž pobyt v Itálii až doposud z jeho schválení vyplývá.

Zrušení italského občanství všem mimoevropským imigrantům, kteří ho získali po roce 1970.

Povolování statutu „hostujících pracovníků“ mimoevropským cizincům na dobu určitou, s ustanovením jejich přítomnosti na obecním (a nikoli národním) základě a omezením na 2% z celku místních pracovních sil.

Uložení povinnosti zaměstnavatelům, kteří si žádají pracovní síly z mimoevropských zemí, zajistit „hostujícím pracovníkům“ k pracovnímu místu ubytování.

Zavedení přísných zdravotních kontrol na státních hranicích.

Zřízení kulturních středisek pro mimoevropské cizince, aby během pobytu v Itálii napomáhaly k zachování jejich specifických zvyků, tradic a zbožnosti.

Rozvíjení organické politiky spravedlivé mezirasové spolupráce s cílem předcházet emigraci z mimoevropských oblastí pomocí hospodářských řešení založených na prostředcích a na primárních potřebách jejich obyvatel - dodržováním pravidel odpovídajícím jejich tradicím a nerespektováním požadavků plutokratického vykořisťování, které přicházejí zvenčí.

Každému lidu:

vlastní zemi,

vlastní možnosti,

vlastní etnickou důstojnost.

Něco takového je pro italskou „demokratickou“ vládu ovšem nepřijatelné! Po jarní ofenzivě, při níž militanti NF rozdávali – také před školami – 20 tisíc vytištěných letáků s hesly jako „Ani asimilace, ani integrace – Itálie není země imigrace“, jsou její vedoucí kádry v červenci 1993 zatčeny, provádějí se domovní prohlídky a celkem 64 členů společenství je obžalováno nejprve z pokusu „obnovit fašistickou stranu“ a pak také z „podněcování rasové nenávisti“. Marně obžalovaní vysvětlují, že jednali s myšlenkou na naše budoucí generace, které jsou přistěhovalectvím z třetích zemí ohroženy v tom nejzákladnějším – ztrátou svébytné evropské identity na vlastním území! Marně upozorňují, že fenomén migrace je třeba zkoumat bez zábran a ne před jeho dlouhodobými důsledky strkat hlavu do písku.... „Byli *potencionálně* nebezpeční“, potvrzuje soudce Papalia médiím, co chtějí o Národní frontě, „autokratické organizaci s hierarchickou strukturou a důrazem na kázeň asociujícími vojenský model“, slyšet. 3] O dva roky později jsou vyneseny rozsudky: Freda šest let žaláře, Cesare Ferri, jeho zástupce, čtyři roky a šest měsíců, Gaiba čtyři roky. 41 dalších obžalovaných obdrží různé menší tresty a 14 je zproštěno viny. Definitivní rozpuštění Národní fronty stvrzuje rozhodnutí

rady ministrů v roce 2000. 4]

Více: Franco G. Freda - *Monology (dvěma hlasy)*, str. 25 a násl.

Poznámky:

Což se také stalo: r. 1995 byla uzákoněna druhá „regularizace“, ve které získalo legální status dalších více než 250 tisíc ilegálů. O další tři roky později zákon č. 40 k dovršení všeho umožnil, aby se za těmito „novými Italy“ mohli přistěhovat i jejich příbuzní a získali v zemi povolení k pobytu. Imigrantům tento tzv. Legge Turco-Napolitano navíc zaručuje „základní občanská a sociální práva včetně určité možnosti se politicky angažovat“!

V letech 1990–1996 vyšlo celkem pět čísel této revue zaměřené na globalizační ekonomiku a finance. Seznam knih viz níže.

Italské NF nepřítížila jen tvrdě antidemokratická a „černá“ minulost jejích vůdčích postav. Koncem roku 1992

poskytla tajná policie tisku snímky z třetího, prý „nibelungovského ritu“ NF k zimnímu slunovratu v Bardolinu u jezera Grada. Znak organizace složený z písmen N a F byl interpretován jako „hořící svastika“. Obžaloba také tvrdila, že Freda chtěl z „bezprizorních skinheads“, kteří v čele lidového odporu proti nárůstu přistěhovalců tehdy provedli sérii krvavých útoků, vycvičit nové „politické vojáky“. Anebo že bývalí členové Terza posizione podpořili NF z londýnské politické emigrace částkou 3 tisíce liber.

Solsticio Bardolino

Po odvolání byly tresty sníženy: Fredovi na 3 roky (po započtení vazby si odpykal ještě sedm měsíců, během nichž dokončil překlad Spenglerových *Jahre der Entscheidung*), Ferri dvacet měsíců, Gaiba šestnáct. Ani při největší snaze (Freda byl např. označen za pachatele pumového atentátu ve Via Palestro; záhy se zjistilo, že v době, kdy se odehrál, byl již ve vazbě!) obžaloba neprokázala jakékoliv spojení NF s lidovým násilím těch let. Pokrytectví soudní *democracy* vyniklo obzvláště poté, když něco z programových bodů NF bylo zapracováno do dalších imigračních zákonů parlamentních vlád (především Legge Bossi-Fini z r. 2002). Absurdita a slabost politické *democracy* se pak potvrzuje v tom, že beztak nebyla vůle ani odvaha tyto zákony – pod kontrolou řízeného „veřejného mínění“ a „odborné debaty“ v humanitářských kleštích –

dodržovat. Přitom Bossi je z „xenofobní“ a separatistické Ligy Severu, kdežto Fini z „postfašistické“ a konzervativně-liberální Národní aliance. Obě strany se v „rozhodujících letech“ významně podílely na vládní moci. Vtírá se otázka: Byla by francouzská NF s Marine Le Penovou dnes důslednější? Pochyby jsou na místě.

O Národní frontě „z první ruky“:

Freda, F. G., *Il Fronte nazionale*, Edizioni di Ar, Padova 1994. Zahrnuto později do *I Lupi azzurri*.

Freda, F. G., *Albero e le radici* (Strom a kořeny), Edizioni di Ar, Padova 1996. Fredovy sebrané odpovědi na otázky státního zástupce o „rasismu“ a „evropské identitě“.

Freda, F. G. *I lupi azzurri* (Modří vlci), Edizioni di Ar, Padova 2000. Sebrané dokumenty Národní fronty.

Taormina, C., *Un delitto di eresia* (Zločin kacířství), Edizioni di Ar, Padova 1998. (Práce Fredova obhájce.)

Ingravalle, F., *L'automa della legge* (Automat zákona), Edizioni di Ar, Padova 1999. Ještě k procesu proti NF od dlouholetého autora Edizioni di Ar.

Ferri, C., *Il feticcio „lavoro“ e le sue vittime* (Fetiš „práce“ a jeho oběti), Edizioni di Ar, Padova 1991.

Malafrente, U., *Razza e Usura* (Rasa a lichva), Edizioni di Ar, Padova 1991.